

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201829
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2718201829.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudkýň JUDr. Ľuboslavy Vankovej a JUDr. Ľubice Bundzelovej v právnej veci žalobcu: Chytrý nájem, s.r.o., so sídlom Chotíkov 479, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JÁNSKÝ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štúrova 13, Nitra, proti žalovaným: 1. I. N., nar. X. N. XXXX, trvale pobytom Y., C. X/XXX, 2. W. T., nar. X. N. XXXX, trvale pobytom Y., C. XXX/X a 3. C. T., nar. XX. Z. XXXX, trvale pobytom R., R. XXXX/X, všetci zastúpení advokátkou: JUDr. Alena Arbetová, so sídlom Holíč, Námestie sv. Martina 3A, o zaplatenie 5.643,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 6. októbra 2020 č.k. 1Csp/49/2018-170 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovaným 1., 2. a 3. priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1., 2., 3. spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 5.643,- eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,25% denne od 23. apríla 2016 do zaplatenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil vecne tak, že vzťah medzi stranami sporu vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, keď žalobca vystupoval pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy ako dodávateľ a žalovaní vystupovali ako osoby, ktoré pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonajú v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Medzi stranami sporu bola dňa 21. januára 2016 uzavretá zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným pôžičku v sume 5.643,- eur, bez úrokov a bez poplatkov so splatnosťou do 22. apríla 2016, účelovo viazanú na financovanie zálohy podľa zmluvy o budúcej zmluve o dielo (ďalej len „ZoZ“) s výslovným pokynom, aby titulom zaplatenia zálohy žalobca poskytol finančné prostriedky vo výške poskytnutej pôžičky priamo budúcemu zhotoviteľovi. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená platne a spĺňa náležitosti zmluvy o pôžičke v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, nejedná sa o spotrebiteľský úver, pretože nespĺňa náležitosti stanovené z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, keďže pôžička bola poskytnutá bez úrokov a bez poplatkov. V súvislosti s námietkou žalovaných o dojednanej výške zmluvnej pokuty súd prvej inštancie uviedol, že sa nejednalo o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie. Žalovaní mali možnosť oboznámiť sa s obsahom tohto dojednania, ale žalobca nepreukázal, že by sa v rámci oboznamovania s možnosťou poskytnutia pôžičky žalobcom jednalo aj o dohodnutú výšku zmluvnej pokuty. Takéto zmluvné dojednanie sa nepovažuje za individuálne dojednané, o čom svedčí aj predložená internetová zmluva o pôžičke s dátumom 1. októbra 2015, ktorá obsahuje totožné ustanovenia zmluvy o výške zmluvnej pokuty. Dodal, že ide i o neprimerane vysokú zmluvnú pokutu a to 0,25% za každý deň omeškania a zmluvná pokuta v takejto výške je neprijateľnou

a teda neplatnou podmienkou spotrebiteľskej zmluvy. Skonštatoval, že bolo preukázané vzájomné prepojenie žalobcu a Ekonomických stavieb (ďalej len „ES“) a to výpismi z obchodného registra, etickým kódexom, výsluchom svedkov, s tým, že spoločnosť žalobcu bola zriadená na pomoc klientom spoločnosti ES a poskytuje len týmto klientom finančnú hotovosť, resp. pôžičku. Obe spoločnosti majú rovnakého majiteľa aj konateľa, o čom svedčí skutočnosť, že peňažné prostriedky poskytnuté titulom pôžičky boli vyplatené na účet spoločnosti ES, ktorý bol uvedený v ZOZ bez jeho uvedenia v zmluve o pôžičke. Dodal, že takéto prepojenie nie je v rozpore so zákonom, ale keďže sa jedná o zmluvy spotrebiteľského charakteru, súd sa v rámci právneho posúdenia zaoberal otázkou ich vzájomnej závislosti. Každú zmluvu posúdil samostatne a vyhodnotil ju s poukazom na povahu a stranám známy účel zmluvy pri ich uzavretí. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pri hodnotení konkrétnych okolností bola nesporne preukázaná vzájomná závislosť oboch zmlúv. Pri uzatváraní ZOZ so spoločnosťou ES boli žalovaní 1., 2. zaradení do vybraného programu podľa ich finančnej situácie, kedy boli povinní zložiť spoločnosti ES zálohu 5.643,- eur a súčasne im bola ponúknutá možnosť financovania zálohy tromi spôsobmi, pričom dve možnosti boli spotrebiteľské úvery a tretia možnosť bezúročná pôžička od žalobcu. Bolo logické, že pre žalovaných ako priemerných spotrebiteľov, ktorí nemali finančné prostriedky, sa javila ako najvýhodnejšia tretia možnosť. Zmluva o pôžičke síce nebola uzavretá v ten istý deň, ale bola dojednaná ako zmluva o dielo, ale bola dojednaná pri jednom rokovaní, kedy dodávateľ služby spoločnosť ES vystupovala spoločne so žalobcom ako veriteľom a poskytnutie pôžičky žalobcom priamo súviselo s uzavretím ZOZ, podľa ktorej bola povinnosť žalovaných zložiť zálohu a následne mala byť uzatvorená zmluva o dielo. Dodal, že zo znenia zákonných ustanovení nevyplýva, že pri tom istom rokovaní môžu vystupovať iba dve zmluvné strany a že účasť tretích zmluvných strán je zo zákona vylúčená. V prípise spoločnosti ES z 12. decembra 2017 adresovaného advokátke žalovaných je okrem iného upozornenie na vedomosť o tom, že uzatvorili so spoločnosťou žalobcu zmluvu o pôžičke dňa 21. januára 2016 vo výške 5.643,- eur a dohodnutú zmluvnú pokutu, teda mali vedomosť o poskytnutej pôžičke. Súd prvej inštancie má za to, že nejde o dva oddeliteľné spotrebiteľské vzťahy, ale vzhľadom na úzku, logickú, nadväznú skutkovú súvislosť, ide o totožný spotrebiteľský vzťah. Cieľom tohto vzťahu bolo poskytnutie služby dodávateľom spoločnosťou ES - postavenie rodinného domu, keď dodávateľ pred uzavretím zmluvy o dielo požadoval zaplatenie zálohy pod následkom sankčnej zmluvnej pokuty vo výške 0,1% denne z dlžnej čiastky. Poskytnutá pôžička mala slúžiť na zaplatenie vopred dohodnutej zálohy na tzv. prvé prípravné práce (podmienka vyhodnotená ako neprijateľná). Na základe ZOZ nebola uzavretá zmluva o dielo, teda zmluva zanikla iným spôsobom než plnením, čo vyvoláva priamo „ex lege“ zánik zmluvy o pôžičke bez ďalších náležitostí. Ide o prípad, keď plnenie iného záväzku nemá pre spotrebiteľa žiaden hospodársky význam. V prípade, že spoločnosti vznikli náklady v súvislosti s dohodnutými podmienkami ZOZ, mala právo táto spoločnosť domáhať sa plnenia voči žalovaným. V súvislosti s týmito nákladmi, boli rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/156/2016 zo dňa 31. októbra 2017 žalobcu spoločnosti ES vyhodnotené podmienky rovnakej ZOZ s inými spotrebiteľmi v čl. III bod 3.5 o odmene príkazníka 1660,- eur v prípade neuzatvorenia zmluvy o dielo a bode 3.6 o úhrade hotových výdavkov a odmene za činnosti spojené s prípravou projektovej dokumentácie a ďalšie činnosti v tejto súvislosti zrealizované v prípade neuzatvorenia zmluvy o dielo za neprijateľné podmienky. V rámci súdneho prieskumu spotrebiteľskej zmluvy mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že v zmluve o pôžičke v čl. IV., bod 4.4 bolo upravené, že účinky odstúpenia od zmluvy ZOZ sa nevzťahujú na túto zmluvu o pôžičke. Jedná sa však o ustanovenie, ktorým sa vopred spotrebiteľia vzdali svojich práv a tým si zhoršili svoje postavenie a preto platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, keď v spore nebolo preukázané, že by sa jednalo o individuálne dojednanie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu boli vyhodnotené ZOZ a zmluva o pôžičke ako zmluvy vzájomné, keď zánikom ZOZ neuzatvorením zmluvy o dielo zanikla aj zmluva o pôžičke. Vzhľadom na tento právny záver, súd prvej inštancie už nevykonal dokazovanie v súvislosti s posúdením nároku žalobcu titulom ručiteľského záväzku. Žalovaní nemali záujem na plnení titulom uzavretej zmluvy, žalobca už plnenie poskytol, avšak plnenie nevyplatil žalovaným, ale spoločnosti ES a to titulom neprijateľnej podmienky, teda podmienky neplatnej. Vzhľadom na vzájomnú prepojenosť obchodných spoločností potom žalobca mal alebo mohol mať vedomosť o takomto plnení a v spore neuviedol žiadne skutkové tvrdenia v súvislosti s tvrdením žalovaných o vzájomnej závislosti spotrebiteľských zmlúv, ich zániku a prípadnom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zrušenej zmluvy. Žalobca teda nepreukázal, že by na strane žalovaných došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré by boli povinní vydať a preto žalobu zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 39a, § 52 ods. 1 až 4, § 52a ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 5, § 53d, § 54 ods. 1, 2, § 657 a § 575 ods. 3 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). O trovách konania rozhodol tak, že v konaní úspešným žalovaným priznal náhradu trov konania v

plnom rozsahu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP); že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Úvodom odvolania žalobca zhrnul konanie pred súdom prvej inštancie a následne rozsiahlo uviedol odvolacie dôvody. Uviedol, že svoj nárok odvodzoval od zmluvy o pôžičke uzatvorenej v zmysle § 657 OZ, s tým, že zmluva o pôžičke bola platne uzatvorená a to i napriek tomu, že veriteľ finančné prostriedky ako predmet pôžičky poskytol dlžníkom formou bezhotovostného bankového prevodu na účet tretej, od dlžníkov odlišnej osoby a to na účet obchodnej spoločnosti Ekonomické stavby s.r.o. z dôvodu, že účelom poskytnutia pôžičky bolo uhradenie záväzku žalovaných 1. a 2. voči tejto obchodnej spoločnosti, ktorý im vznikol titulom ustanovenia článku III., odsek 3.3 o budúcej zmluve o dielo č. 1028/15, ktorú dňa 15. decembra 2015 spoločne uzatvorila obchodná spoločnosť Ekonomické stavby, s.r.o. ako budúci zhotoviteľ a žalovaní 1., 2., ako budúci objednávateľa. K forme poskytnutia finančných prostriedkov poukázal na odbornú literatúru a to Komentár k občianskemu zákonníku, Praha, C. H. Beck 2015, strana 1580 a na judikatúru vyšších súdnych autorít, napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/55/98 a rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/3790/2008, sp. zn. 33Cdo/3912/2010. Zdôraznil, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená platne. Rovnako za správny považoval aj právny názor súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o pôžičke sa nespravuje zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a to s poukazom na tú skutočnosť, že predmetná pôžička bola poskytnutá bez úrokov a bez poplatkov. Citoval § 2 písmeno b), § 1 ods. 3 písm. a) až r), § 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Zdôraznil, že predmetná zmluva o pôžičke, práva a povinnosti sporových strán z nej ako platného právneho úkonu vyplývajúce sa spravujú výlučne ustanovením § 657 OZ v spojení s § 52 a nasledujúcich OZ. Žalovaní 1. a 2. titulom zmluvy o pôžičke si nespĺnili svoju povinnosť a nevrátili poskytnutú pôžičku. Ďalej citoval § 52a ods. 1 a 2 OZ. Zdôraznil, že predmetné zmluvy neboli inkorporované do jednej listiny a rovnako tak neboli uzatvorené pri tom istom rokovaní a subjekty vystupujúce na strane dodávateľa sú rôzne, pričom ide o dva spolupracujúce podnikateľské subjekty a personálne prepojenie nie je zakázané a bez ďalšieho protiprávne. Uviedol, že spotrebiteľské zmluvy neboli uzatvorené na tom istom rokovaní, keďže na rokovaní, ktoré vyústilo do uzatvorenia predmetnej zmluvy o budúcej zmluve o dielo bol obchodnou spoločnosťou Ekonomické stavby, s.r.o. predložený návrh predmetnej zmluvy o pôžičke žalobcu a následne by prebiehalo rokovanie aj o tomto návrhu, tak sa nestalo. Ak by sa i pripustil záver, že zmluva o pôžičke a zmluva o budúcej zmluve boli uzatvorené na tom, istom rokovaní, hoci na prijatie takéhoto záveru nie je daný žiadny dôvod, jedná sa v prípade uvedených vzťahov o dva rôzne podnikateľské subjekty na strane dodávateľa a preto nemožno tieto zmluvy vyhodnotiť ako vzájomne závislé. Vzhľadom k účelu uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ktorým bolo poskytnutie peňažných prostriedkov za účelom splnenia si povinností žalovaných voči tretej osobe je zrejmé, že bez uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve o dielo by nebola predmetná zmluva o pôžičke uzatvorená, pretože by žalovaným nevznikla povinnosť zaplatiť zálohu. Samotná povinnosť, splnenie ktorej bolo účelom uzatvorenia predmetnej zmluvy o pôžičke, teda poskytnúť zálohu na odplatu za plnenie, ktoré ešte nebolo poskytované, nie je v rozpore s ustanoveniami občianskeho zákonníka a nejedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaní 1. a 2. sa uzavretím zmluvy o budúcej zmluve o dielo nezaviazali k tomu, že splnia svoj záväzok uhradiť tejto obchodnej spoločnosti zálohu na krytie prípravných prác, ktoré si zmluvne objednali výlučne tak, že uzatvorila zmluvu o pôžičke so žalobcom, resp. uzatvorenie predmetnej zmluvy o budúcej zmluve o dielo nebolo podmienené tým, že sa žalovaní 1. a 2. zaviazu k financovaniu zálohy formou pôžičky poskytnutej na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej žalobcom. Žalovaným boli obchodnou spoločnosťou Ekonomické stavby, s.r.o. ponúknuté tri návrhy na uzatvorenie zmluvy o pôžičke, všetky tri návrhy boli reálne spracované príslušnými subjektmi, ktoré mali vystupovať ako dodávateľ služby, o čom svedčí aj skutočnosť, že boli predložené až s časovým odstupom. Vôľa žalovaných 1. a 2. nebola obmedzená a žalovaní 1. a 2. mohli požiadať o predloženie inej ponuky, resp. mohli sa sami informovať o dostupných finančných produktoch, prostredníctvom ktorých by si splnili svoju povinnosť voči obchodnej spoločnosti Ekonomické stavby. Uvedené zmluvy tak spolu súviseli iba fakticky, obdobne ako by s predmetnou zmluvou o budúcej zmluve o dielo súvisela iná zmluva o úvere alebo o pôžičke, ktorú by žalovaní 1. a 2. uzatvorili s iným subjektom. Dodal, že žalobca si je vedomý, že predmetná zmluva o pôžičke má určitý súvis s predmetnou zmluvou o budúcej

zmluve o dielo, upozornil v ustanovení článku IV. odsek 4.4, že zánikom zmluvy o budúcej zmluve o dielo nedochádza k zániku predmetnej zmluvy o pôžičke, pretože napriek účelovému prepojeniu zmlúv nie sú splnené podmienky na to, aby tieto zmluvy boli vyhodnotené ako závislé podľa § 52 a § 52a OZ. Súd prvej inštancie nesprávne subsumoval zistený skutkový stav pod § 52a ods. 2 OZ ako normu hmotného práva, ktorá však v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Dôsledkom nesprávnej aplikácie § 52a ods. 2 OZ bolo nesprávne konštatovanie, že v dôsledku zániku predmetnej zmluvy o budúcej zmluve o dielo inak, ako splnením záväzku došlo rovnakým okamihom aj k zániku predmetnej zmluvy o pôžičke. Zmluvu o pôžičke nemožno posudzovať ako závislú zmluvu a táto zmluva nezanikla okamihom zániku zmluvy o budúcej zmluve o dielo a žalobca môže požadovať od žalovaných vrátenie pôžičky titulom ustanovenia článku II., odsek 2.2 predmetnej zmluvy, resp. titulom § 657 OZ. Dodal, že ak by sa aj pripustila správnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie, hoc na túto aplikáciu nie sú splnené predpoklady, následky zrušenia zmluvy upravuje § 457 ods. 1 OZ a ak súd prvej inštancie vyhodnotil, že predmetná zmluva o pôžičke zanikla, mal žalobcovi priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom § 457 ods. 1 OZ a zaviazat' žalovaných k zaplateniu sumy 5.643,- eur ako predmetu pôžičky, ktorá bola žalovaným 1. a 2. ako dlžníkom poskytnutá. Dodal, že súd prvej inštancie mal priznať žalobcovi aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty a to za obdobie od prvého dňa omeškania žalovaných s vrátením pôžičky. Ďalej v odvolaní namietal rozpornosť odôvodnenia súdu prvej inštancie a to bodu 33 a 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Ak by sa aj prijal názor súdu, že zmluva o pôžičke zanikla ako závislá zmluva, tak súd prvej inštancie prijal nesprávne skutkové závery v otázke bezdôvodného obohatenia sa na strane žalovaných 1. a 2., jeho úvahy sú nekonzistentné, argumentácia obsiahnutá v odôvodnení je rozporná, rozhodnutie je nepresvedčivé a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za nesprávne považoval i nepriznanie zmluvnej pokuty, citoval § 544 ods. 1 a 2 OZ. Žalobca sledoval navrhnutím zabezpečiť plnenie povinnosti žalovaného 1. a 2. vrátiť poskytnutú pôžičku zmluvnou pokutou, čo potvrdzuje i konanie žalobcu, vyplývajúce zo vzájomnej korešpondencie pred podaním žaloby z ktorej plynie, že žalobca si neuplatňoval dohodnutú zmluvnú pokutu 0,25% denne, ale iba vo výške 0,05% denne. V zmluve nastavený mechanizmus zmluvnej pokuty je spravodlivý a nejde o neprimerane vysokú zmluvnú pokutu, keďže bola dohodnutá vo forme určitej sadzby za určité časové obdobie, ktorej celková výška je dôsledkom dlhodobého porušovania zabezpečovanej povinnosti dlžníkmi a s tým spojeným zvyšovaním inak primeranej sadzby zmluvnej pokuty za určené časové obdobie. K uzatvoreniu zmluvy o zmluvnej pokute uviedol, že obsah bol dohodnutý individuálne, žalovaní mali možnosť oboznámiť sa s obsahom zmluvy o pôžičke, čo potvrdili i v článku IV. odsek 4.9 zmluvy o pôžičke prehlásením, že mali možnosť pripomienkovať žalobcom navrhované zmluvné podmienky. Obsah predmetnej zmluvy bol teda dohodnutý individuálne. Namietal i hodnotenie dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie, citoval článok 15 ods. 1, 2, § 191 ods. 1, 2 CSP a podotkol, že hodnotenie dôkazov úvahou súdu neznamená ľubovôľu ale hodnotiacia úvaha musí zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo skutkového stavu veci, musí byť preskúmateľná. Podotkol, že ochrana spotrebiteľa nie je bezbrehá, má svoje mantinely a súd prvej inštancie pri hodnotení dokazovania nie je zbavený postupu upraveného v CSP, ani ak sa jedná o spotrebiteľský spor. Záverom podotkol, že účelovosť tvrdení žalovaných nadobudla až absurdných rozmerov keď tvrdili, že žalobca nepreukázal poskytnutie pôžičky na dohodnuté miesto plnenia, pričom už k žalobe ako prílohu pripojil výpis z bankového účtu žalobcu, z ktorého je zrejmé, že úhrada bola realizovaná. Dodal, že súd prvej inštancie mal prijať skutkový záver, že žalovaní boli zo strany žalobcu riadne oboznámení s obsahom navrhovaných zmluvných podmienok a to opakovane, týmto porozumeli, nemali žiadne pripomienky, nežiadali o ich vysvetlenie a návrh v predmetnej zmluve o pôžičke akceptovali dobrovoľne, uvedomujúci si obsah svojich práv a povinností. Taktiež mal za to, že nesprávne bola žaloba zamietnutá i voči žalovanému 3., ktorý mal plniť titulom ručiteľského záväzku, keď medzi stranami sporu bola platne uzatvorená dohoda o ručení. Žalobca ako veriteľ vyzval žalovaných ako dlžníkov k plneniu písomne listom zo 6. decembra 2017 a 14. februára 2018, títo si svoj dlh nespĺnili a preto vznikla žalovanému 3. povinnosť splatiť za žalovaných 1. a 2. ich dlh voči žalobcovi. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní 1. až 3. Uviedli, že s odvolaním nesúhlasia, keď žalobca v priebehu celého súdneho konania a ani v odvolaní neuviedol žiadne skutkové tvrdenia rozporujúce ich tvrdenia o vzájomnej závislosti spotrebiteľských zmlúv v ich zániku, ani o prípadnom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zrušenej zmluvy. Dodali, že odvolanie je zmačonné, irrelevantné a bez vlastného zdôvodnenia. Ani napriek jeho enormnému rozsahu žalobca vôbec neodmieta neprijateľnosť dojednávania, ale ani právne významným spôsobom nespochybnuje vzájomnú závislosť

zmlúv či nekalosť vo svojom konaní. Žalobca dôvody, pre ktoré súd jeho žalobu zamietol právne relevantne nespochybňuje, nevysvetľuje, z akých dôvodov samotné rozhodnutie považuje za nesprávne. Žalobca tak buď nevie čo vlastne uzatvoril, alebo len účelovo manipuluje aj ohľadne vlastnej adhéznej zmluvy. Obsah odvolania charakterizuje žalobcova niekoľkostranová snaha vysvetliť prečo si myslí, že údajne uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Ďalším dôkazom nekalých praktík žalobcu je jeho tvrdenie o individuálnych dojednaniach. Žalobca ako nositeľ dôkazného bremena mal svoje tvrdenia preukázať, bol celé konanie nečinný a nečinný je aj v odvolaní a to aj napriek jeho obšírnosti. Odvolanie žalobcu neobsahuje argumentáciu k § 52a OZ a žalobca nepredložil žiadne dôkazy a ani nevzniesol žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by túto previazanosť a vzájomnú závislosť zmlúv spochybnili. Dodali, že súd z náležite zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne posúdenie a žalobca nikdy nepreukázal opak. Doplnil rekapituláciu skutkového stavu tvrdiac, že bolo jasne preukázané personálne, finančné, zamestnanecké prepojenie žalobcu a Ekonomických stavieb, s.r.o.. Dodali, že cieľom Ekonomických stavieb bola snaha chrániť seba samého na úkor spotrebiteľov, keď predmetná záloha ukotvená v zmluve o budúcej zmluve bola odvolacím súdom kvalifikovaná ako neprijateľné dojednanie, keďže podľa nej majú Ekonomické stavby právo na plnenie bez ohľadu na to, či vôbec niečo skutočne vykonajú a to už okamihom uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/110/2018. Žalobca nikdy nepreukázal ani len to, že pôžičku Ekonomickým stavbám skutočne zaslal, číslo účtu, na ktorý mala byť táto suma zaslaná, nebolo nikdy priradené k Ekonomickým stavbám. Žalobca ako nositeľ dôkazného bremena toto nepreukázal. K právnomu posúdeniu uviedli, že súd mal pri hodnotení konkrétnych okolností prípadu listinnými dôkazmi, výsluchmi strán a svedkov v spore preukázanú vzájomnú závislosť oboch zmlúv. Žalobca uvedený záver ani predmetné skutkové tvrdenia nespochybňoval. Súd prvej inštancie dokazovaním zistil, že poskytnutie pôžičky priamo súviselo s uzavretím zmluvy o budúcej zmluve, podľa ktorej bola uložená povinnosť zálohu zložiť žalovaným 1. a 2. a až následne mala byť uzatvorená zmluva o dielo. Ekonomické stavby tak zmluvu o dielo podmieňovali práve finančným plnením, ktoré malo byť sprostredkované samotnými Ekonomickými stavbami cez personálne a majetkovo prepojeného žalobcu. Žalobca je formálnym subjektom, ktorý mal následne Ekonomickým stavbám uľahčiť vymáhanie nezákonného plnenia. Súd prvej inštancie logicky uzavrel, že nejde o dva oddeliteľné spotrebiteľské vzťahy, ale vzhľadom na úzku logickú nadväznosť a skutkovú súvislosť ide o totožný spotrebiteľský vzťah. Žalobca v celom odvolaní nespochybnil neprijateľnosť dojednania, ktorú v tomto konaní konštatoval súd prvej inštancie a je teda zrejmé, že žalobca s neprijateľnosťou dojednania súhlasí. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil a priznal žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalobcom nie sú dôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a je dôvodného ho potvrdiť (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

5. Predmetom konania je žaloba o zaplatenie 5.643,- eur a zmluvnej pokuty 0,25% denne zo sumy 5.643,- eur od 23.4.2016 do zaplatenia. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu v celom rozsahu zamietol.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdiť opodstatnenosť námietok odvolateľa, že súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a to konkrétne závislosti zmluvy o pôžičke a zmluvy o budúcej zmluve o dielo, o nepreukázaní bezdôvodného obohatenia sa žalovanými na úkor žalobcu a o neexistencii platnej dohody sporových strán o zmluvnej pokute ako i že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, najmä nesprávnej aplikácií § 52a OZ na zmluvu o pôžičke a zmluvu o budúcej zmluve o dielo.

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9. Žalobca vo svojom odvolaní namieťa, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie. Túto námietku bližšie špecifikuje zrejme tým, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia je nepresvedčivé, keďže možno badať viaceré logické lapsusy, napr. v ods. 33 a v ods. 44. Odvolací súd túto odvoláciu námietku nepovažuje za dôvodnú. Žalobcom uvádzané body 33 a 44 si neodporujú, vyplýva z nich jednoznačný záver, že žalobca preukázal prenechanie peňazí (predmetu pôžičky) žalovaným bezhotovostným prevodom tretej osobe - spoločnosti ES, avšak titulom neprijateľnej (neplatnej) zmluvnej podmienky.

10. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

11. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Len ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

12. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

13. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil rozsudok, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal (aj odvolací súd), akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil (s ohľadom aj doplnené právne posúdenie odvolacím súdom), čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd sa v rozsahu postačujúcom pre správne rozhodnutie vo veci samej vysporiadal s námietkami strán. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade neobstojí námietka žalobcu, že odôvodnenie je nepreskúmateľné, rozporné, nelogické. Zároveň podľa odvolacieho súdu

nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dôvody uvádzané žalobcom v bode III. odvolania (označené ako odôvodnenie odvolacích dôvodov) a to konkrétne forma poskytnutia finančných prostriedkov na základe zmluvy o pôžičke a nespravovanie sa zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi stranami sporu z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nepovažoval odvolací súd za relevantné odvolacie námietky, keďže žalobca v podstate konštatuje správnosť záverov súdu prvej inštancie o týchto otázkach.

15. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a z toho plynúceho nesprávneho záveru súdu prvej inštancie o závislosti zmlúv odvolací súd uvádza, že právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

16. Odvolací súd k námietke žalobcu o nesprávnej, nedôvodnej aplikácii § 52a ods. 1 a 2 OZ, o nesprávnom závere súdu prvej inštancie, že Zmluva o pôžičke je závislou spotrebiteľskou zmluvou so Zmluvou o budúcej zmluve o dielo uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že jednoznačne bola preukázaná vykonaným dokazovaním vzájomná závislosť oboch zmlúv a je irelevantné, že zmluvy neboli uzatvorené v jeden deň, na tom istom rokovaní. Odvolací súd dodáva, že pojem to isté rokovanie je potrebné vykladať flexibilne a vzhľadom na konkrétne spotrebiteľské realie, pričom neobstojí striktný výklad, že musí ísť o kontraktáciu na jednom mieste alebo v jednom čase.

17. Kritériom aplikácie režimu vzájomnej závislosti spotrebiteľských zmlúv je prioritne povaha zmlúv a stranám známy účel zmlúv. Povahou zmlúv sa v kontexte vzájomnej závislosti myslí predovšetkým príbuznosť uzavretých zmlúv, ich charakter a vecné zameranie. Naproti tomu stranám známym účelom pri uzavretí zmluvy sa myslí teologické nazeranie na vzájomné prepojenie a účelovú spojitosť jednotlivých uzavretých zmlúv smerom k zabezpečeniu účelu záväzkov, ktoré mali účastníci zmluvy skutočný záujem uzavrieť. Za vzájomne závislé spotrebiteľské zmluvy treba považovať zmluvy vzhľadom na ich povahu alebo účel, ktorý bol stranám známy pri ich uzavieraní. Právnym následkom spojeným s ich vznikom je, že vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Ak by nevznikla jedna zo vzájomne závislých spotrebiteľských zmlúv nedošlo by k vzniku ani druhej zmluvy. V prípade zániku čo i len jednej závislej zmluvy dochádza k ex lege k zániku ostatných závislých zmlúv.

18. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že cieľom spotrebiteľského vzťahu bolo poskytnutie služby dodávateľom Ekonomické stavby a to stavby rodinného domu, keď tento dodávateľ pred uzavretím zmluvy o dielo požadoval od žalovaných zaplatenie zálohy pod následkom sankčnej zmluvnej pokuty a poskytnutá pôžička žalobcom žalovaným mala slúžiť na zaplatenie vopred dohodnutej zálohy. Na základe zmluvy o budúcej zmluve o dielo nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo, teda zmluva zanikla inak než plnením, čo vyvolalo ex lege zánik zmluvy o pôžičke.

19. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa o nesprávnom závere súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcu preukázať skutkové tvrdenia uvedené v žalobe o uzatvorení platnej úverovej zmluvy o pôžičke so žalovanými, z ktorej si v tomto konaní uplatňoval svoje nároky ako i o nepreukázaní bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných i túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

20. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení podľa § 132 ods. 1 CSP alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

21. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena (preukázania tvrdených skutočností). Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je potom určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, upravujúcej sporný právny pomer strán. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore je závislé na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

22. Sporová strana je rovnako zaťažaná aj špecifickou procesnou povinnosťou a to dôkaznou povinnosťou. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade žalobcu k zamietnutiu žaloby.

23. Nárok žalobcu na zaplatenie 5.643,- eur uplatnený v tomto konaní nebolo možné žalobcovi teda priznať ani z dôvodu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko ako už bolo vyššie uvedené, preukázanie rozhodujúcich skutkových okolností je vecou žalobcu a žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaní sa na jeho úkor obohatili.

24. Odvolacie argumenty žalobcu smerovali aj k zamietnutému nároku na zmluvnú pokutu. V tejto súvislosti ako prvý žalobca namietal, že prvoinštančný súd zle posúdil, že predmetná zmluvná pokuta v spotrebiteľskej zmluve nebola individuálne dojednaná.

25. Z obsahu zmluvy uzavretej medzi účastníkmi podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že text zmluvy a dodatku bol dopredu pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa, a údaje o požadovanej a schválenej pôžičke (informatívny údaj o mesačnej platbe, poskytnutá čiastka pôžičky, splatnosť úveru / počet splátok, mesačná splátka). Žalovaní ako spotrebiteľia mali síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporné nemohli ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednania obsiahnuté v uvedenej zmluve preto s poukazom na cit. ust. § 53 ods. 2 O.z. i čl. 3 bod 2 Smernice 93/13/EHS, nemožno považovať za individuálne dojednané (ako to správne uzavrel aj súd prvej inštancie). Je nesporné, že žalovaní ako spotrebiteľia nemali žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a v predloženej zmluve fixne formulovaných dojednaní o zmluvnej pokute. Mohli iba zmluvu ako celok odmietnuť alebo ju prijať a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute.

26. Samotná skutočnosť, že žalovaní ako spotrebiteľia zmluvu podpísali, rozhodne nemôže znamenať možnosť spotrebiteľa ovplyvniť obsah zmluvných podmienok. Podstatným totiž je, že v danej uzavretej spotrebiteľskej zmluve predmetná zmluvná podmienka o zmluvnej pokute bola navrhnutá vopred dodávateľom a i keď spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom zmluvy, nemohol a nebol schopný ovplyvniť podstatu tejto podmienky, resp. jej obsah a dosiahnuť dojednanie nižšej zmluvnej pokuty, príp. aby zmluvná pokuta bola dojednaná za iných podmienok, príp. aby nebola dojednaná vôbec.

27. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd je názoru, že predmetné zmluvné podmienky v podobe dojednaní o zmluvnej pokute rozhodne neboli individuálne dojednané a preto táto odvolacia námietka žalobcu neobstojí. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté pritom v zmysle cit. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka (i čl. 3 bod 2 cit. Smernice 93/13/EHS), bolo na žalobcovi ako dodávateľovi. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd uzatvára, že predmetné zmluvné podmienky v podobe dojednaní o zmluvnej pokute rozhodne neboli individuálne dojednané, preto podliehajú súdnej kontrole s poukazom na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

28. Súd prvej inštancie správne uzavrel výška zmluvnej pokuty je neprimerane vysoká a takáto zmluvná podmienka je neprijateľná, absolútne neplatná.

29. S poukazom na vyššie uvedené, s odkazom na argumentáciu prvoinštančného súdu pojatú do odôvodnenia preskúmaného rozsudku, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom

napadnutom rozsahu výroku I. a závislom výroku II. o trovách konania ako vecne správny, s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

30. S ostatnými námietkami žalobcu sa odvolací súd ako nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, nakoľko podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

31. V odvolacom konaní plne úspešným žalovaným 1., 2. a 3. vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).